

***Ηπ. γ)** Βλασφημῶ, ὑβρίζω Εὐβ. (Κάρυστ.) ***Ηπ. κ.ά.**

δ) Ἐνοχλῶ Πελοπν. **3)** Ἀπαυδῶ, ἀποκάμνω Πελοπν. (Αἴγ.) : *Βαρυγγώμησα ἀπ' τοῖς πολλὰς δουλείας.* Συνών. *ιδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.* **4)** Χειροτερεῖ ἢ κατάστασις μου, βαίνω ἐπὶ τὰ χεῖρω, ἐπὶ ἀσθενοῦς Πελοπν. (Μάν.) : *Βαρυγγώμει ὁ ἄρρωστος.* **5)** Αἰσθάνομαι ἐνόχλησιν ἀπὸ τινος, βαρύνομαι τινα Σίφν. : *Τὸν βαρυγνώμησαν.*

Μετοχ. *βαρ' γωμισμένος.* **1)** Δύσθυμος, σκυθρωπὸς Λευκ. κ.ά. : ***Ἄσμ.**

Στέκει ὁ γαμπρὸς περίλυπος κ' ἡ νύφη πικραμμένη

κ' οἱ συμπεθέροι τοῦ γαμπροῦ ὅλοι βαρ' γωμισμένοι. **2)**

Θηλ., ἔγκυος Πελοπν. (Γορτυν. Καλάβρυτ.) κ.ά. Συνών. *ιδ. ἐν λ. βαρύνω Γ 1.*

βαρυγλυκός ἐπίθ. σύνηθ. *βαρογλυκός* Ἰων. (Σμύρν.)

***Εκ τῶν ἐπιθ. βαρὺς καὶ γλυκός.**

***Ο** πυκνὸς τὴν σύστασιν καὶ γλυκός, ἐπὶ καφέ : *Καφὲς βαρυγλυκός καὶ οὖς. ὁ βαρυγλυκός.*

βαρυγλωσσίζω Ἀθῆν. Πόντ.

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺ γλωσσος.**

1) Εἶμαι βραδύγλωσσος Πόντ. **2)** ***Ο**μιλῶ ἀπρεπῶς Ἀθῆν. : *Βαρυγλώσσισε καὶ τὸ ἔδειρα.*

βαρὺ γλωσσος ἐπίθ. Κέρκ. Κωνπλ. Πόντ. (Οἶν.)—*Λεξ. Μπριγκ. βαρόγλωσσος* Ἰων. (Σόκ.)

Τὸ μεσν. ἐπίθ. βαρὺ γλωσσος.

1) Βραδύγλωσσος Ἰων. (Σόκ.) Κωνπλ. Πόντ. (Οἶν.)—*Λεξ. Μπριγκ.* **2)** ***Ο** βαρυνόμενος νὰ ὁμιλήσῃ Πόντ. (Οἶν.) **3)** ***Ο** βραδύνων νὰ ὁμιλήσῃ, ἐπὶ παιδίου Κέρκ. : *Παῖδι βαρὺ γλωσσο.*

βαρὺ γνῶμος ἐπίθ. Ἰθάκ. Κέρκ. κ.ά. —*Γ*Στρατήγ. *Ἡρῶα 14 καὶ 61 βαρὺ γνῶμονες* Θράκ. (Αἴν.) *Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. βαρὺ γνῶμονες* Μακεδ. (Βλάστ.) *βαρὺ γνῶμο τό, Κεφαλλ. κ.ά.—ΑΒαλαωρ. Ἔργα 2, 109.*

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὖς. γνῶμη.**

1) ***Ο** ἐμμένων πεισμόνως εἰς τὴν γνώμην του, ἰσχυρογνώμων Κέρκ. Μακεδ. (Βλάστ.) Συνών. *ἀντιούβριανος 1, αὐτοκέφαλος 2, βαρυκέφαλος Β 2, γινατῆρες, πεισματῆρες.* **2)** ***Ο** μὴ ἐννοῶν ταχέως ἢ εὐκόλως, δύσνους Θράκ. (Αἴν.) Μακεδ. (Βλάστ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά. : *Τὸν πιδὶ εἶνι βαρὺ γνῶμονι κὶ δὲν τὰ παῖρθ' τὰ γράμματα Αἰτωλ. Συνών. ιδ. ἐν λ. βαρυκέφαλος Β 1.*

3) Μελαγχολικὸς Ἰθάκ. Λέσβ. κ.ά. —*Γ*Στρατήγ. *ἐνθ' ἄν. : Οἱ δυστυχίης καὶ τὰ βάσανα τὸν ἐκάμανε βαρὺ γνῶμο Ἰθάκ. Στεναγμὸς βαρὺ γνῶμος* *Γ*Στρατήγ. 14. *Ψυχὴ βαρὺ γνῶμη αὐτόθ. 61.* **4)** Οὐδ. οὖς., παράπονον Κεφαλλ. —*ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν. : Φρ. Τό 'χω βαρὺ γνῶμο (ἔχω παράπονα, εἶμαι δυσηρεστημένος) Κεφαλλ. || Ποίημ.*

**Οχι, πατέρα, πίστεψε, δὲ μῶρν' ἕνας λόγος*

ποῦ νὰ 'τανε βαρὺ γνῶμο γιὰ τὴ σκληρὴ μου μοῖρα

ΑΒαλαωρ. ἐνθ' ἄν.

***βαρυγνώρατος** ἐπίθ. *βαρυγνώρατος* Καππ. (Σίλατ.)

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὖς. γνῶρα καὶ τῆς καταλ. -ατος.**

***Ο** ἐκ διασήμεου γένους καταγόμενος : ***Ἄσμ.**

**Ἀσ' τοὺς δυνατοὺς καὶ τοὺς βαρυγνώρατους.*

***βαρυγομαρῖα** ἢ, *βαρυγομαρκὰ* Κύπρ.

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὖς. γομάρι καὶ τῆς καταλ. -α.**

Βαρὺ φορτίον.

***βαρυγομαρῖα** ἐπίθ. *βαρυγομαρκὰ* Κύπρ. ***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς, τοῦ οὖς. γομάρι καὶ τῆς καταλ. -α.**

***Ο** βαρέως φορτωμένος, ὁ φέρων βαρὺ φορτίον : *Παροῖμ. Ὁ δονῆρις ἐνὶ τθαὶ βαρυγομαρκὰς (ἐπὶ τοῦ προτιμῶντος νὰ σηκώσῃ διὰ μίαν μόνον φορὰν βαρὺ φορτίον διὰ νὰ μὴ κάμνη δεύτερον δρόμον).*

βαρυδουλεμένος ἐπίθ. Ἀθῆν. Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μαζαῖκ. Τρίκκ. κ.ά.)

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρυ- καὶ τοῦ δουλεμένος μετοχ. τοῦ ρ. δουλεύω.**

1) ***Ο** ἐργασθεὶς πολὺ κατὰ τὴν νεότητά του Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μαζαῖκ. Τρίκκ. κ.ά.) *Πβ. βαρὺ δουλος.* **2)** ***Ο** ἔχων λεπτήν καὶ ἐπιμελημένην ἐργασίαν Ἀθῆν. : **Επιπλα βαρυδουλεμένα.*

βαρὺ δουλος ἐπίθ. Πελοπν. (Κάμπος Λακων.)

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὖς. δουλειά.**

***Ο** ἔχων βαρεῖαν ἐργασίαν.

βαρυζύγια ἐπίρρ. Πόντ.

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρυζύγι.**

Βαρυστάθμως.

βαρυζυγιάζω Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. κ.ά.) *βαρζοζυγιάζω* Πελοπν. (Μάν.) *βαρζοζυγιάζω* Νάξ. (**Απύρανθ.*) *βαροζ-ζυγιάζω* Σύμ. *βαροζυγιάζω* Σύμ.

***Εκ τοῦ ἐπιρρ. βαρυ- καὶ τοῦ ρ. ζυγιάζω.**

1) *Ζυγίζω* τι βαρύτερον τοῦ πραγματικοῦ πρὸς ὠφέλειαν τοῦ ἀγοραστοῦ, *ζυγίζω* δικαίως Πελοπν. (Μάν.) Σύμ. κ.ά. **2)** *Ζυγίζω* τι κατὰ τρόπον, ὥστε νὰ φανῇ τοῦτο βαρύτερον ἀπ' ὅ, τι πραγματικῶς εἶναι, *ζυγίζω* ἀδίκως ἐπὶ βλάβῃ τοῦ ἀγοραστοῦ Νάξ. (**Απύρανθ.*) Πελοπν. (Γορτυν. Λάστ. κ.ά.) : ***Ἄσμ.**

Κεφάλι μ', τί κακό 'καμες ποῦ σὲ τοιμποῦν τὰ ὄρη;

νὰ μὴν ἐβαρυζύγιασες, νὰ μὴν ἀκριβοπούλεις;

Πελοπν.

βαρυζύγιασμα τό, Πελοπν. κ.ά. *βαρζοζύγιασμα* Νάξ. (**Απύρανθ.*)

***Εκ τοῦ ρ. βαρυζυγιάζω.**

***Η** ἐνέργεια τοῦ *βαρυζυγιάζω 2*, ὁ *ιδ.*

βαρυζύγι ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.) *βαρυζύν* Πόντ. (Χαλδ.)

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὖς. ζύγι, παρ' ὁ καὶ ζύν.**

Τὸ ἔλκον βάρος περισσότερον τοῦ ὠρισμένου ἐνθ' ἄν. : Βαρυζύν βαρυζύν ἐδῶκα σε τὸ βούτορον.

βαρὺ θυμα ἐπίρρ. ΧΧρηστοβασ. Διηγ. Θεσσαλ. 72.

***Εκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺ θυμος.**

Δυσθύμως.

βαρυθυμιά ἢ, ΚΜπαστ. Ἀλιευτ. 149 *βαρειοθυμιά* *Λεξ. Πρω. (λ. βαρὺ θυμος) Δημητρ. (λ. βαρυθυμία).*

***Εκ τοῦ ἀρχ. οὖς. βαρυθυμία.**

Δυσθυμία, σκυθρωπότης.

βαρὺ θυμος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.) *βαρειόθυμος* ΧΧρηστοβασ. Διαγων. 27 —*Λεξ. Δημητρ. βαράθυμος* ΣΣκίπη Ἀπέθαντ. 81.

Τὸ ἀρχ. ἐπίθ. βαρὺ θυμος. Τὸ βαράθυμος κατ' ἐπίδρασιν τοῦ ἀράθυμος.

1) Κατηφής, περίλυπος, σκυθρωπὸς πολλαχ. : *Λυπημένοι καὶ βαρὺθυμοὶ χωρίσαμε τὰ βήματά μας* *Γ*Βλαχογιάνν. *Λόγοι κι ἀντίλογ. 73. Ὅλοι βαρειόθυμοι καὶ μὲ τὰ κεφάλια*

κατεβασμένα σὰ νὰ πηγαίνανε νὰ ξεβγάλουν καὶ νὰ ξεπροβο-
δώσουν λείψανο ΧΧρηστοβασ. ἔνθ' ἄν. Συνών. βαρύ-
καρδος, βαρύλυπος. 2) Ὁργίλος, ἡγανακτημένος
Πόντ. (Οἶν.) — Λεξ. Δημητρ.

βαρυνθυμῶ Λεξ. Ἐλευθερουδ. Δημητρ. βαρυνθυμάω
Λεξ. Δημητρ. βαρυνθυμίζω Κάσ.

Τὸ ἀρχ. βαρυνθυμῶ.

Θλίβομαι, εἶμαι σκυθρωπός, κατηφής Λεξ. Ἐλευθε-
ρουδ. Δημητρ. Καὶ μετβ. προξενῶ εἰς τινα λύπην, κάμνω
τινὰ νὰ στενοχωρηθῇ Κάσ. : Ἄσμ.

Σὰ μοῦ τὸ πῆρες, Χάρε μου, μὴ τὸ βαρυνθυμῆσης,
πάντα μὲ ἔλθο μίλα τον, μὴ τοῦ κακομιλήσης
(μοιρολ.) Συνών. βαρυνκαρδίξω 1, κακοκαρδίξω.

βαρυνκαίριξά ἡ, Λεξ. Βλαστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. καιρὸς καθὼς καὶ
κακοκαιρία, καλοκαιρία.

Καιρὸς κακός.

βαρυνκάκατος ἐπίθ. Χίος.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. κακᾶτον (ἀσθέ-
νεια).

1) Ἀσθενής. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀρρωστώεις. 2)
Μεταφ. ὁ στενοχωρούμενος καὶ στενοχωρῶν, δύσκολος.

βαρυνκαμπανίζω Κάμπ. βαροκαμπανίζω Κῶς Με-
γίστ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρυν- καὶ τοῦ ρ. καμπανίζω.

Ἡχῶ βαρέως ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Σὰν τὸ Βενέτικο φλογεῖν ποῦ βαροκαμπανίζει
Μεγίστ.

βαρυνκάρδι τό, Κρήτ. βαροκάρδι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

1) Βαρεῖα λύπη. 2) Κατάρρα : Δὲ φοβᾶται τὸ βαρο-
κάρδι τοῦ κυροῦ του. || Φρ. Τὸ βαροκάρδι μου νὰ μὴ δέση
χάμαι!

βαρυνκαρδίξω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν.)
βαρυνκαρδίζον Ἡπ. Μακεδ. (Καταφύγ.) κ.ά. βαρυνκαρτίζω
Κύπρ. βαροκαρδίζω Θράκ. (Κασταν.) — Λεξ. Πρω. Δη-
μητρ. βαροκαρδίζω Βιθυν. Ζάκ. Κρήτ. Προπ. (Κύζ.)
κ.ά. βαροκαρδίζ-ζω Σύμ. βαρυνκαρδίζον Θράκ. (Ἀ-
δριανούπ.) Σάμ. κ.ά. βαροκαρδῶ Κέρκ. βαροκαρδῶ
Ρόδ. βαροκαρτῶ Ρόδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺκαρδος. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἑπαίν. γυ-
ναικ. 407, 1022 (ἐκδ. ΚΚrumbacher) «τὰς γυναῖκας μας
νὰ βρίζουν καὶ νὰ τὰς βαρυνκαρδίζουν».

1) Κάμνω κάποιον νὰ λυπηθῇ πολὺ, νὰ στενοχωρηθῇ,
δυσανεστῶ Κεφαλλ. Κρήτ. Προπ. (Κύζ.) κ.ά. — Λεξ. Ἐ-
λευθερουδ. Δημητρ. : Μὲ βαρυνκάρδιαν οἱ γκρίνες της Λεξ.
Δημητρ. Βαρυνκαρδισμένο τὸν ἔχεις, μόνο νὰ πᾶς νὰ τοῦ ζητή-
ξης συχώρεσι Κρήτ. || Ἄσμ.

Μάννα, κι ἂν ἔρθου οἱ φίλοι μας κι ἂν ἔρθου οἱ ἡ-ἐδικοί μας,
μὴ δῶνε πῆς πῶς πόθνα νὰ τοῖς βαροκαρδίσης
Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. εἶμαι σκυθρωπός, λυποῦμαι πολὺ, στε-
νοχωροῦμαι, δυσφορῶ ἔνθ' ἄν. : Μὴ βαρυνκαρδίσης κι ὅλα
θὰ σιάξουνε Λεξ. Δημητρ. Ἐβαροκάρδια μαζὶν του Ρόδ.
|| Ἄσμ.

Ἡμαθα καὶ δὲ γλαίω πρὸ καὶ δὲ βαρυνκαρδίξω,
μόν' ὡς τὸν εὖρω τὸ γαιρὸ ἐτῶ τὸν ἀρμενίζω
Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ὅντας μοῦ κἀνης πείσματα, χαίρομαι καὶ γλεντίζω,
ξέρω το 'γὼ πῶς μ' ἀπαῖς καὶ ἔ βαρυνκαρδίξω
Κάσ.

Εἰντά 'δεις, γιέ μου Μαυρουδῇ, τῶ εἶσαι πολλὰ γλιμ-μένος,
εἶσαι πολλὰ βαρὺκαρτος τῶαί βαρυνκαρτισμένος

Κύπρ. Συνών. βαρυνθυμῶ, κακοκαρδίξω. 2) Ἐ-
χω παράπονον κατὰ τινος, διάκειμαι δυσμενῶς πρὸς τινα,
δυσανεστοῦμαι Κρήτ. Πόντ. (Κερασ.) Σάμ. : Μὴ μοῦ βα-
ρυνκαρδίσης, γιὰτὶ δὲ σοῦ 'καμα πρᾶμα Κρήτ. Ἐβαρυνκάρδια
ἀσ' οὐκ δεῖνα Κερασ. β) Καταρῶμαί τινα Ἡπ. (Ζαγόρ.
κ.ά.) Συνών. ἀποτιμῶ 2, ἀτιμάζω 4, βλαστημῶ,
καταρεῖμαι. 3) Διστάζω Ρόδ. : Θέλει νὰ 'ρτῇ καὶ βα-
ροκαρδεῖ. Συνών. βαρυνκολῶ 2.

βαρυνκάρδισι ἡ, Κρήτ. βαροκάρδισι Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

1) Ἡ προξενουμένη εἰς τινα λύπη : Ὅση βαρυνκάρδισι
μοῦ 'καμες, τόσο καλὸ νὰ δῆς! 2) Ἡ κατὰ τινος δυσανε-
στεια : Μοῦ 'χει ὁ δεῖνα μεγάλη βαρυνκάρδισι. Συνών.
ἰδ. ἐν λ. βαρυνγγώμησι 1. 3) Κατάρρα : Ἡ βαροκάρδισί
μου νὰ μὴ σ' ἀφήσῃ νὰ κάμῃς καλὸ.

βαρυνκάρδισμα τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. βαρυνκαρδίξω.

Βαρυνκάρδισι 2, ὁ ἰδ. : Ἐχει βαρυνκάρδισμα τῶ βαι-
διῶ δου.

βαρὺκαρδος ἐπίθ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. βαρύ-
καρτος Κύπρ. βαροκαρδος Πελοπν. (Ἀρκαδ.) κ.ά. — Λεξ.
Πρω. βαρόκαρδος Βιθυν. Κρήτ. Κωνπλ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ οὐσ. καρδιά. Πβ. καὶ
μεταγν. βαρυνκάρδιος.

Ὁ ἔχων μεγάλην θλίψιν, περίλυπος ἔνθ' ἄν. : Ἄσμ.

Ὁ Κωσταντᾶς ἐξύπνησεν τοῦ νύπνου μαραμ-μένος,
ἦταν πολ-λὰ βαρὺκαρτος τῶαί παραπονημένος
Κύπρ.

Ἐπῆεν εἰς τὴν μάνναν του τῶ ἦταν πολ-λὰ γλιμ-μένος,
γλιμ-μένος τῶαί βαρὺκαρτος τῶαί παραπονημένος
αὐτόθι. Συνών. βαρὺθυμος 1, βαρὺλυπος.

βαρυνκαθανισμένος ἐπίθ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρὺς καὶ τοῦ καθανισμένος μετοχ.
τοῦ ρ. καθανίζω.

Ὁ πεφρυγμένος περισσότερο ἀπὸ ὅ,τι πρέπει : Καφὲς
βαρυνκαθανισμένος.

βαρυνκεφαλιάζω Ἀθῆν. βαρ'κιφαλιάζου Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαρυνκέφαλος.

1) Γίνομαι ἰσχυρογνώμων καὶ παύω νὰ ἀκούω τὰς συμ-
βουλὰς ἄλλου Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Βαρ'κιφάλασι τοῦ πιδὶ.

2) Ζαλίζομαι : Βαρυνκεφάλισα μὲ τοῖς φωνῆς αὐτοννοῦ
τοῦ παιδιοῦ Ἀθῆν.

βαρυνκέφαλος ἐπίθ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Αἰγ.
Βούρβουρ. Καλάμ.) Πόντ. (Κερασ.) Χίος κ.ά. — ΔΒουτυρ.
Τριανταδύο διηγ. 18 — Λεξ. Βυζ. Πρω. Ἐλευθερουδ. βα-
ρυνκέφαλος Πόντ. (Ὁφ.) βαρ'κέφαλους Σκιάθ. Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀράχ.) βαρυνκέφαλος Λεξ. Πρω. βαροκέφαλος
Ζάκ. Πελοπν. (Καλάμ.) Ρόδ. κ.ά. βαρυνκέφαλους Θεσσ.
Θράκ. (Ἀδριανούπ. Αἰν.) Μακεδ. (Καταφύγ. Σισάν.) κ.ά.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. βαρυνκέφαλος.

Α) Κυριολ. 1) Ὁ ἔχων μεγάλην κεφαλὴν ΔΒουτυρ.
ἐνθ' ἄν. — Λεξ. Ἐλευθερουδ. : Βαρυνκέφαλα πεῦκα ΔΒου-
τυρ. ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ προξενῶν κεφαλαλγίαν, ἐπὶ σκιᾶς
δένδρου Ἀθῆν. : Μὴ σὲ πάρῃ ὁ ὕπνος κάτω ἀπ' τὴν συκεᾶ;
γιὰτ' εἶναι βαρυνκέφαλη.

Β) Μεταφ. 1) Ὁ δυσκόλως ἀντιλαμβανόμενος, νω-
θρὸς τὴν διανόησιν, ἀμβλύνους Ζάκ. Ἡπ. Θεσσ. Θράκ.

